

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja

Druk nr 595

Warszawa, 5 kwietnia 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Marzenę Wróbel.

(-) Andrzej Adamczyk; (-) Małgorzata Maria Bartyzel; (-) Jacek Bogucki; (-) Teresa Ceglecka-Zielonka; (-) Daniela Chrapkiewicz; (-) Tadeusz Cymański; (-) Krzysztof Czarnecki; (-) Witold Czarnecki; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Roman Czepe; (-) Andrzej Ćwierz; (-) Andrzej Mikołaj Dera; (-) Leszek Dobrzyński; (-) Jacek Falfus; (-) Mieczysław Golba; (-) Kazimierz Gołojuch; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Tomasz Górski; (-) Czesław Hoc; (-) Michał Jach; (-) Jędrzej Jędrych; (-) Ryszard Kaczyński; (-) Karol Karski; (-) Wiesław Kilian; (-) Dariusz Antoni Kłeczek; (-) Sławomir Kłosowski; (-) Henryk Kowalczyk; (-) Zbigniew Kozak;

(-) Leonard Krasulski; (-) Marek Kuchciński; (-) Andrzej Liss; (-) Alojzy Lysko; (-) Krzysztof Maciejewski; (-) Tadeusz Madziarczyk; (-) Ewa Malik; (-) Tomasz Markowski; (-) Mirosława Masłowska; (-) Kazimierz Matusznyi; (-) Beata Mazurek; (-) Antoni Mężydło; (-) Kazimierz Moskal; (-) Halina Olendzka; (-) Dariusz Olszewski; (-) Marek Opiola; (-) Stanisław Ożóg; (-) Marian Piłka; (-) Marek Polak; (-) Adam Rogacki; (-) Józef Rojek; (-) Małgorzata Sadurska; (-) Andrzej Sośnierz; (-) Jarosław Stawiarski; (-) Małgorzata Stryjska; (-) Jolanta Szczypińska; (-) Stanisław Szwed; (-) Waldemar Wiązowski; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Lucyna Wiśniewska; (-) Elżbieta Witek; (-) Marzena Wróbel; (-) Stanisław Zając; (-) Sławomir Zawiślak; (-) Maria Zuba; (-) Jan Zubowski; (-) Jarosław Żaczek.

Ustawa

z dnia...

O zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

Art. 1

W ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz państwa polskiego (Dz. U. z 1991 r., Nr 34, poz. 159) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. 1. Uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, począwszy od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1989 r., jeżeli czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi, obowiązkowym dostawom”.

2) W art. 1 po ust. 1 dodaje się ust. 1a o brzmieniu:

„Uznaje się za nieważne decyzje o internowaniu wydane na podstawie art. 43 ust. 1 Dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. z 1981 r., Nr 29, poz. 154).”

3) Art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisów ustawy nie stosuje się do orzeczeń kolegiów do spraw wykroczeń, działających na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.”

4) Art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nieważność orzeczenia albo decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 1a stwierdza sąd okręgowy albo wojskowy sąd okręgowy, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami w dniu wejścia w życie ustawy właściwy do rozpoznania sprawy o czyn będący przedmiotem tego orzeczenia jest sąd wojskowy. Stwierdzenie nieważności orzeczenia uznaje się za równoznaczne z uniewinnieniem.

5) Art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej sądu według przepisu ust. 2, sprawę rozpoznaje odpowiednio sąd okręgowy lub wojskowy sąd okręgowy w Warszawie.”

6) Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Stwierdzeniu nieważności orzeczenia nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zastosowanie amnestii lub abolicji, zatarcie skazania, akt łaski, przedawnienie, zadośćuczynienie, śmierć osoby represjonowanej, której orzeczenie dotyczy, zawieszenie postępowania lub jego umorzenie z innych powodów niż te, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego”.

7) art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sąd pozostawia bez rozpoznania wnioski, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jeżeli oskarżonego uniewinniono lub postępowanie umorzono z powodów, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego.”

8) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję określoną w art. 43 ust. 1 dekretu o stanie wojennym, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z wydania orzeczenia albo decyzji. W razie śmierci tej osoby uprawnienie to przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b”.

9) w art. 8 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b o brzmieniu:

„1a. Jeżeli orzeczenie albo decyzję, o których mowa w art. 1 ust. 1, wydano za działalność mającą miejsce po 31 grudnia 1956 r. albo z powodu takiej działalności, uprawnienie określone w ust. 1 przechodzi wyłącznie na małżonka.

1b. Odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z orzeczeń albo decyzji, o których mowa w ust. 1a, nie mogą łącznie przekroczyć kwoty 25 000 zł.”

10) art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia należy zgłosić odpowiednio w sądzie okręgowym lub wojсковym, który wydał postanowienie o stwierdzeniu nieważności orzeczenia, w terminie roku od daty jego uprawomocnienia się.”

11) art. 8 ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Uprawnienia określone w ust. 1 przysługują również osobom, mieszkającym obecnie bądź w chwili śmierci w Polsce, represjonowanym przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organy pozasądowe, działające na obecnym terytorium Polski w okresie od dnia 1 lipca 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. oraz na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim, w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r., za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub z powodu takiej działalności. Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia należy zgłosić w sądzie okręgowym, w którego okręgu zamieszkuje osoba składająca żądanie; sąd ten jest właściwy do rozpoznania sprawy. Przepis art. 1 ust. 3 stosuje się odpowiednio, zaś przepisy art. 9-11 nie mają zastosowania”.

12) art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego, z wyjątkiem art. 555”

13) art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania prawomocnie zasądzono odszkodowanie, chyba, że za jego zastosowaniem przemawiają względy słuszności.”

14) w art. 8 po ust. 4 dodaje się ust. 5 o brzmieniu:

„5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób będących współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (jedn. tekst.: Dz. U. z 1999 r., Nr 42, poz. 428).”

15) po art. 8 dodaje się art. 8a o brzmieniu:

„Art. 8a

1. Osobie, która w wyniku działań funkcjonariuszy państwa komunistycznego podjętych w wyniku tłumienia protestów ludności albo w związku z pozbawieniem wolności w warunkach określonych w art. 1 ust. 1, doznała uszczerbku na zdrowiu, określonego w art. 156 albo 157 § 1 kodeksu karnego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Art. 8 ust. 1a i 1b stosuje się odpowiednio.
2. Jeżeli skutkiem działań opisanych w ust. 1 była śmierć poszkodowanego, małżonkowi i dzieciom poszkodowanego przysługują od Skarbu Państwa: zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i roszczenia określone w art. 446 kodeksu cywilnego.
3. Roszczenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie przysługują osobom, które uzyskały już odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisów kodeksu cywilnego.
4. Roszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2 przedawniają się po upływie 3 lat od wejścia w życie ustawy.
5. W zakresie nieuregulowanym niniejszym artykułem do roszczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy kodeksu cywilnego”.

16) art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 8-10 mają odpowiednie zastosowanie również wobec osób, co do których zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności orzeczenia, jeżeli oskarżonego uniewinniono lub postępowanie umorzono z powodów, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego, i nie zostało prawomocnie zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie, a osoby te były zatrzymane lub tymczasowo aresztowane”.

Art. 2

Sprawy wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz państwa polskiego, a nie zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, rozpatruje się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 3

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 r., Nr 34, poz. 149) przewiduje rozszerzenie zakresu stosowania ustawy, przez objęcie jej przepisami działalności opozycyjnej wobec systemu komunistycznego w latach 1957-1989.

W obecnym stanie prawnym uznaniu za nieważne w trybie przepisów ustawy podlegają wszystkie orzeczenia wydane w latach 1944-1956 przez organy sądowe i pozasądowe, jeżeli „czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi i obowiązkowym dostawom”(art. 1 ust. 1)

Orzeczenia wydane za działalność opozycyjną po 1956 r. mogą być obecnie zmienione wyłącznie w wyniku wznowienia postępowania albo kasacji wniesionej na podstawie art. 521 kodeksu postępowania karnego przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Jeżeli w stosunku do tych orzeczeń nie wniesiono w latach 90. nadzwyczajnych środków zaskarżenia, pozostają one prawomocne. Praktyka pokazuje, że wskazana wyżej możliwość wzruszenia orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych jest obecnie niewystarczająca.

Należy podkreślić, że uchylenie prawomocnego orzeczenia jest warunkiem *sine qua non* otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie na podstawie art. 552 k.p.k.

W obecnym stanie prawnym nie ma podstawy prawnej do żądania odszkodowań za szkody wyrządzone decyzjami o internowaniu wydanymi na podstawie art. 43 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, do tych decyzji nie stosuje się przepisów rozdziału 58 k.p.k. Nie wydaje się także możliwe dochodzenie przez osoby internowane roszczeń w trybie postępowania cywilnego.

Przedstawiony wyżej stan prawny nie daje się, w ocenie wnioskodawców, pogodzić z zasadą sprawiedliwości społecznej. Oczywisty jest bowiem fakt, że osoby dotknięte w czasach PRL represjami za działalność opozycyjną walczyły z dużym poświęceniem o suwerenność Polski i poszanowanie praw człowieka. Ponadto stosowane wówczas represje często skutkowały uwięzieniem, utratą pracy, zaniżaniem zarobków oraz utratą zdrowia.

Głównym założeniem projektodawców jest objęcie przepisami ustawy osób skazanych z powodu działalności opozycyjnej w latach 1957-1989. Proponowana nowelizacja art. 1 ust. 1 rozszerza odpowiednio zakres czasowy stosowania ustawy. Do art. 1 ustawy dodaje się także ust. 1a, który uznaje za nieważne także decyzje o internowaniu wydane na podstawie art. 43 ust. 1 dekretu o stanie wojennym.

Rozszerzenie zakresu podmiotowego i czasowego stosowania ustawy umożliwi osobom represjonowanym za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego w okresie od dnia 1.01.1957 r. do dnia 31.12.1989 r. ubieganie się o odszkodowanie i zadośćuczynienie w trybie art. 8 nowelizowanej ustawy. Ze względu na możliwości budżetu państwa proponuje się szereg ograniczeń w kręgu osób uprawnionych do otrzymania rekompensaty:

- w razie śmierci osoby uprawnionej, roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienia będzie przechodziło wyłącznie na małżonka uprawnionego (art. 8 ust. 1a)
- projekt ogranicza wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia do kwoty 25000 zł łącznie (art. 8 ust. 1b)
- przepisy nie będą miały zastosowania do orzeczeń kolegiów do spraw wykroczeń (art. 1 ust. 4).

Przedstawione wyżej ograniczenia są konieczne, gdyż przyznanie roszczeń szerszej grupie osób nie znajdowałoby pokrycia w dochodach budżetu państwa. Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego równowaga budżetowa stanowi istotną wartość konstytucyjną, wymagającą uwzględnienia przy projektowaniu rozwiązań ustawodawczych.

Prawa do występowania o odszkodowanie nie przyznaje się osobom, będącym tajnymi i świadomymi współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa.

Ponadto projekt ustawy zakłada przyznanie uprawnień do odszkodowania i zadośćuczynienia osobom, które w wyniku działań funkcjonariuszy państwa komunistycznego podjętych w związku z pozbawieniem wolności za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego albo podczas tłumienia manifestacji doznały średniego albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Roszczenia te przyznaje się także małżonkom osób, które poniosły śmierć w wyniku wyżej wymienionych działań. Do wskazanych roszczeń będą stosowane przepisy kodeksu cywilnego (art. 8a). Potrzeba takiej regulacji wynika z faktu, że w poprzednio obowiązującym stanie prawnym dochodzenie tych roszczeń przez osoby poszkodowane było praktycznie niemożliwe ze względu na zawarte w obowiązujących wówczas art. 417 i 418 k.c. przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Proponowane zmiany innych niż wyżej wymienione przepisów ustawy mają charakter dostosowawczy. Nowelizacja usuwa występujące w obowiązującej wersji ustawy luki konstrukcyjne, wprowadzając w ustawie odesłania do aktualnej treści kodeksu postępowania karnego i przepisów o ustroju sądów powszechnych.

Nie jest możliwe precyzyjne określenie liczby osób, które obejmie proponowana nowelizacja. Na podstawie danych uzyskanych z Instytutu Pamięci Narodowej szacunkowo można przyjąć, że z projektu skorzysta około 30000 osób skazanych i 9732 osób internowanych. Przy założeniu zasądzenia dla każdego uprawnionego najwyższej dopuszczalnej kwoty 25000 zł, koszt realizacji projektu w dłuższym okresie czasu wynosiłby ponad 700 mln zł. Dokładne określenie kosztów nie jest jednak możliwe, gdyż o wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia każdorazowo będzie decydował sąd. Obecnie nie można także określić liczby osób uprawnionych na podstawie art. 8a.

Do najważniejszych skutków społecznych, jakie wywoła wejście w życie projektowanej ustawy, należy zaliczyć usunięcie stanu bezprawności, wzrost poczucia sprawiedliwości społecznej i dziejowej oraz ujawnienie wielu aspektów z najnowszej historii Polski. Ogromne znaczenie społeczne będzie też miało naprawienie krzywd i stworzenie możliwości dochodzenia odszkodowań.

Projekt nie obejmuje spraw regulowanych prawem Unii Europejskiej.

Z powyższych przyczyn uchwalenie załączonego projektu ustawy wydaje się celowe i uzasadnione.

Warszawa, 12 kwietnia 2006 r.

BAS-WAEM-926/06

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Marzena Wróbel) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie kilkunastu zmian w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznawaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 r. Nr 34, poz. 149, ze zmianami)¹.

Proponowane zmiany zakładają przede wszystkim rozszerzenie zakresu czasowego stosowania ustawy poprzez objęcie jej przepisami orzeczeń wydanych od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1989 (a nie jak obecnie tylko do 31 grudnia 1956 r.). Równocześnie proponuje się uznanie za nieważne decyzji o internowaniu wydanych na podstawie dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. z 1981 r. Nr 29, poz. 154). Z zakresu stosowania ustawy mają być natomiast wyłączone orzeczenia kolegiów do spraw wykroczeń, działających na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Projektodawcy zmieniają również przepisy dotyczące osób uprawnionych do odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz zasad przechodzenia tych uprawnień. Przewiduje się m.in., że odszkodowanie i zadośćuczynienie nie będzie przysługiwało osobom będącym współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, ze zmianami).

Ponadto projekt wprowadza odesłania do obowiązujących przepisów kodeksu postępowania karnego (ustawa zmieniana zawiera bowiem odesłania do przepisów uchylonej ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks postępowania karnego).

Projekt przewiduje trzydziestodniową *vacatio legis*.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem ustawy

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii zawartych w przepisach opiniowanego projektu.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskrytory Bazy REX: organa bezpieczeństwa, projekt ustawy, represjonowani, Unia Europejska

¹ W art. 1 i 2 przedłożonego projektu wskazano niewłaściwy tytuł. Dodatkowo art. 1 projektu zawiera nieprawidłowy adres publikacyjny zmienianej ustawy.

Warszawa, 12 kwietnia 2006 r.

BAS-WAEM-927/06

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o uznawaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Marzena Wróbel) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie kilkunastu zmian w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznawaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 r. Nr 34, poz. 149, ze zmianami).

Proponowane zmiany zakładają przede wszystkim rozszerzenie zakresu czasowego stosowania ustawy poprzez objęcie jej przepisami orzeczeń wydanych od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1989 (a nie jak obecnie tylko do 31 grudnia 1956 r.). Równocześnie proponuje się uznanie za nieważne decyzji o internowaniu wydanych na podstawie dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. z 1981 r. Nr 29, poz. 154). Z zakresu stosowania ustawy mają być natomiast wyłączone orzeczenia kolegiów do spraw wykroczeń, działających na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Projektodawcy zmieniają również przepisy dotyczące osób uprawnionych do odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz zasad przechodzenia tych uprawnień. Przewiduje się m.in., że odszkodowanie i zadośćuczynienie nie będzie przysługiwało osobom będącym współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, ze zmianami).

Ponadto projekt wprowadza odesłania do obowiązujących przepisów kodeksu postępowania karnego (ustawa zmieniana zawiera bowiem odesłania do przepisów uchylonej ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks postępowania karnego).

Przedmiot projektowanej ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o uznawaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory Bazy REX: organa bezpieczeństwa, projekt ustawy, represjonowani, Unia Europejska